

טופז עם אחיו מיקי בין אמו לי ואביו אליהו גולדנברג
אני לא כמו שלמה ארצי ויהודה פוליקר. לא עושה מזה כסף...

אם כי הייתי נמוך — הייתי 152 סנטימטרים. כל הבנות היו עומדות וצובטות אותי בלחיים, בזמן שאני רציתי לצבוט אותן... התחלתי להתגלח רק בגיל 21. הכל בא לי במאחר.

הייתי ילד מאוד יפה, וקיבלתי חיוור קים על כך גם בבית. לא גרמו לי להתייבש בייש בזה, אבל עיקר החיזוקים בבית היו בעניין הכישרון.

כילד, נדרתי הרבה: נולדתי בחיפה, עברתי לתל-אביב. בגיל 4 היינו שנה בקיבוץ אפעל (רמת-אפעל של היום), מפני שאמא שלי לימדה שם. אחר-כך נסענו לשלוש שנים ללונדון, ואז חזרנו לתל-אביב.

אני לא יכול להילחם ברגשות. חבל לי, כואב לי, שיש בכך חוסר-צדק. אני לא נוטר לאנשים שהתרחקו ממני ב-1981 (פליטת-הפה). אני לא טיפוס נקמני. אני נמצא במצב כזה — של הצלחה, למעלה — שאני יכול לסלוח. אחרי שאמרתי מה שאמרתי ב-1981, מצאתי פתק בתיבת-הדואר: „גם בכניין הזה גרים צ'חצ'חים. תסיק מס' קנות! אני יודע בדיוק מה היה האחראי לפתק. לא הגבתי אז. אותו איש היה הראשון שבא ב-1984 לבקש הזמנות לפסטיבל פה. נתתי לו, בטח.

אם חשבתו להשתלב במערכת-הביירות הנוכחית? בהופעות אני מביע דיעות על הנעשה. בהופעות שלי נוכח חים יותר אנשים מאשר כל האנשים המגיעים לאסיפות-הבהירות המתקיימות ברחבי הארץ. זאת לא שאלה של התחמקות, פחד. האם יצאתי מהכור של הצ'חצ'חים? אני לא פחדן.

● ילד: „כל הבנות היו

צובטות אותי...”

הייתי ילד טוב. לא הייתי מה-משתוללים. לא שיחקתי כדורגל. הייתי אהוב. המורים טענו שאני מוכי שר, אבל לא משקיע.

בקרוב הילדים, הייתי המציג. היתה לי מצלמה. הייתי הולך איתה כל הזמן ומצלם. זה מצחיק. לא חשבתי על כך קודם-לכן, אבל התפאורה בהצגה הנורית שלי היא מצלמה. עד הרגע הזה לא היה לי ברור מדוע בחרתי דווקא במצלמה.

אני מסביר בהצגה שאני צלם המצלמה תמונות-מצב, רק מה? הפילם שלי רגיש יותר.

בנות דווקא אהבו אותי בגיל קטן,

טופז בן שנתיים (1948)
המון חיבוקים...

● נגבר: „אם היו

מציעים לי חמישה, שישה

ס"מ נוספים לגובה...”

מבוגר, ומבחינה ריגשית אני עובר כילד. יש ניגודים. לכן זה אולי מוצא חן בעיני כמה אנשים, נשים. אני מסוגל לתת את כל העולם לאשה שאני אוהב, אבל יום אחרי-כן אני מסוגל לקפוץ לטראנס של עבודה ולשכוח בכלל שהיא קיימת. אני יודע שזה לא טוב.

מה מבהיל אותי? לא יודע. „נבהל“, „מפחד“, „חושש“ — אני צריך להבהיר

אני מרגיש טוב עם עצמי כנגבר. אני בטח נשמע כשחצן, אבל מבחינה שיכלית אני עובר כאדם

לעצמי מהם המושגים האלה. מהי אהבה? משיכה מינית חזקה, כשמעריכים את הראש של מישהו, כש צוחקים ביחד, כשטוב יחד, לא? האם אני סכסי? יש נשים רבות שהיו רוצות ללכת איתי למיטה, אבל אני לא יודע אם זה מפני שאני סכסי או מפורסם.

כשאני נמצא בחו"ל, קל לי יותר לשפוט, מפני ששם אני לא מוכר. אין לי מה להתלונן, המצב לא רע.

אני ככלל לא משחק על הקו הזה. אנשים מפרשים כפי שנוח להם לפרש. מה אני יכול לעשות אם בחרה, ששינתה את שם-מישפחה שלה ל„טר פז“, כותבת לי: „מכיוון שלא אתחתן איתך, אז לפחות...“?

האם זה מלטף לי את האגו? כבר לא.

בעבר — כן.

אני חושב שמה שקרה זה שפשוט נמאס לי. טוב שזה קרה לי, השינוי הזה זה קרה לפני חמש שנים.

מבחינה אמנותית, אני לא מזלזל בשום-דבר שעשיתי בגיל 24, 25 — לא במערכונים, ואפילו לא בצילומי-הדרוגמות. הם קיימים באותו הסולם שעליו טיפסתי, אבל בתחתית הסולם. כשאני נוכר איך נהניתי פעם מכך שילדות היו ניגשות אלי לבקש חתימה, אני מחייך חיוך גדול. פעם היה לי חשוב שכולם אמרו כמה אני יפה. הייתי מאוד יפה.

להיות גבר יפה? זה לעורר קינאה מצד גברים. כיום אני לא חושב שאני כזה יפה. אני נראה בסדר.

מהו תסביד-היופי שלי? בואי נאמר שאילו היו מציעים לי חמישה-שישה סנטימטרים נוספים לגובה — לא הייתי זורק אותם. זה תמיד נראה לי מאוד כיף, להיות גבוה.

בעבר סבלתי יותר מהעניין הזה של „גבר יפה“. לפני 15-10 שנים היו הרבה מאוד השמצות מהכיוון הזה: ניסו להגיד שאני הומו, שאני טיפש. התגורר בה שלי היתה תמיד עם הרבה כאב. לא הגבתי בזעם, לא בכעס, אבל זה כאב.

● כסף: „עיצבו לי דינה

עם ג'אקוטי

חדר-שינה כזה...”

עשיתי כסף בתוכניות שלי (פליטת-פה. כלי חשבון). הרבה כסף, יחסית. כסף — זה ביטחון, זה גב, זה אפשרות לעשות דברים נוספים. לא היו לי תקופות שהיה חסר לי כסף, אבל היו לי תקופות שלא יכולתי לעשות מה שאני רוצה — לקפוץ ליפאן לשבוע כדי לראות תיאטרון, לקנות מה שאני רוצה. אבל אין לי (המשך בעמוד 16)

טופז והחתיכות בימים ההם
לפני חמש שנים זה פחאום נמאס לי...